

Szikra János
Pár locska dalocska

Kitüntetésem

Czinegée lettem én is,
kubikos is meg „honvéd” is –
ám enyém a dicsőség is,
a Varsói Szerződés is!
Pakson voltam hű rabszolga,
így léptünk az atomkorba.

Átok

Sár és hólé szivárog
fogadon, lila átok,
s egy fűtetlen hajnalon
kitör egykor imádott
szádból káromkodásod.

Verskedvelő gengszter dala

Más balhétját sose verd rám,
mert elhúzóok – verdám: villám.
Jer 'de, édes oldalbordám,
fölolvasom kedvenc Berdám,
Adym vagy József Attilám!

Három várrom

Jártam három magas váron:
cseh, rác, magyar Visegrádon.
Rom ma már csak mind a három.
Alig maradt másfél lábom –
azóta csoszorgok *sánton*
már mindhárom öreg *grádon*.

Borivó

Nyakkendőtű és csoroszlya,
bé vagy már reggel borozva...
Ihatnál inkább pálinkát,
attól sem lehetnél dinkább.
Szívemben semmi félelem –
póniló leszek Pécelen!

Limerick

Volt egy költő. Hatot kitett.
Jókedvében limericket
kalapácsolt,
éppen tízet.
Majd kiégett, mint a brikett.

Társak

Nyomorukkal lehúznak a föld alá,
ha nem emelem föl őket.
Lerúgom a föld alá,
ha szavammal nem emelem föl őket.

vándordaltöredék

kenyér kenyér kenyérke
simuljon a tenyérbe
hozzá darab szalonna
is jusson a marokba
mellé hagyma bicska só
és egy boros csobolyó

európa, 2016

nemsokára megdöntik az őrtornyokban
ezer éve bóbiskolók királyságát
a bevándorlók vidor hullahegyei

kedves

éneklő moha
a hajnali háztetőn
annim mosolya

labirintus

rikolt a nap vörös tolla
Kréta fölött izzik az ég

Ariadné emlőjéből
kibuggyan az első tejcsopp
megcsillan a bika irdatlan vesszején

Ikarosz a tenger vasbetonján

puncs

húsos ajkad redőibe horzsolom
(emlékszem a puncs ízére nyelvemen)
ezt a verset sós öledbe csókolom

amikor már hét napja kívántalak
akkor írtam délután e költeményt
hét napja vagy hét éve akartalak

küszöbödön úgy éreztem meghalok
(a puncs íze a régi kecskeméten)
ha még egy nap rajtad kívül maradok

Hajózhatóbbá vált

Annyi szerelmet hoztam én neked akkoriban,
ha másra gondoltál is, hetekig tőlem könnyezett
öled, s újra hittél az erogén zónák általi csodákban,
túlfűtött vágy konzerválta bőrömtől lúdbőrző bőröd,
kívánatosabb lettél az idegen férfiak szemében,
valahogy könnyebbé váltál: levegővel telt meg a tested,
mint a balkáni gerlek csontja hosszabb vándorlások előtt,
illatosabb olaj szivárgott föl belőled, amikor
hímvesszőm megérintetted, látszólag vértlen, szinte
bocsánatkérően, később már nyíltan, kacéran,
a viszonzást követelő vágy vállalt öntudatával –
én meg boldogan szidtalak magamban:
hogy a csudában nyílhatsz ki ennyire, már-már
elviselhetetlen vagy bennem s benned én, be sem
tudjuk már csukni magunkat a másik előtt,
két hónap alatt én minden lányt beléd öleltem,
érett csiklód körül én voltam minden érzékeny kis redő,
s lüktető ágamon te voltál minden fájdalmas robbanás,
szinte egymás fölséges testében laktunk, megszűnt
a külön én, külön te, közös vércörön keringtünk,
szerelmeskedés közben azonossá vált a vércsoportunk is –
még hittük: új világ vár ránk a gyönyör zsákutcájában,
de így is hajózhatóbbá vált rajtad a világ,
ha újra és újra egymásra uszított minket a vágy.

Egy ronda énekes

Itt ülök Európában,
holtág vízpartján, még nyárban,
tündöklő semmittevésben,
immár a kezdődő télben.

Nem gondol rám a tested se,
többé egyetlen sejtéd se,
töpped a szőlő is szótlán,
halál ül minden bogyóban.

De képzeletemben ma még
teli tál pacalpörkölt rohan
a borotvált hónaljak felé,

s míg egy legendásan ronda
énekesen jár napok óta az eszem,

halántékomhoz kakast szorítva,
egy jól irányzott, hosszú kukorékolással
lövöm főbe magam.

Csuncsika, Csetvei Klára fotója